

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๐

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00070

๗๐...

อาจารย์ชิตกับนายสมชายช่วยท่านพระครูตบจดหมายอยู่ถึงห้าทุ่ม จากนั้นคนทั้งสองจึงได้รับอนุญาตให้ไปพักผ่านหลับนอน ส่วนท่านเจ้าของกุฏิทำงานคนเดียวต่อไปจนถึงตีหนึ่ง เหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนจำวัด สมภารวัยห้าสิบตั้งใจจะเขียนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐาน ท่านรู้สึกกระหายน้ำเป็นกำลัง จึงเอื้อมมือไปหยิบกระติกน้ำร้อน เพื่อนำมาชง “ชา” ดื่ม

“ชา” ของท่านมิได้ทำจากใบชา หากทำมาจาก ต้นไต้ใบ กับ ต้นไมยราบ สับละเอียดตากแห้ง แล้วชงกับน้ำร้อน ใช้ดื่มต่างน้ำชา นายสมชายเพิ่งจะเติมน้ำร้อนลงไปเมื่อตอนสี่ทุ่ม เมื่อท่านเปิดฝาช้อนอกของกระติก ก็มีเสียงระเบิดดัง “ฟู” น้ำร้อนพุ่งออกมาลวกต้นขาท่าน จนปวดแสบปวดร้อนทั้งสองขา

บัดดลท่านนึกถึงนั่งด่าลาย เจ้าแมวเคราะห์ร้ายที่บังเอิญผ่านมาตอนที่ท่านเสียน้ำร้อนออกไปทางหน้าต่าง เมื่อตอนดึกของวันวาน มันส่งเสียงร้อง “เปี้ยว” แล้ววิ่งหายไปทางศาลาการเปรียญ ท่าน “ตรวจสอบ” ดูก็นึกว่า น้ำร้อนไปลวกขาทั้งสองข้างของมันจนเกิดอาการปวดแสบปวดร้อน

เพียงชั่วคืนเดียว “กรรม” นั้น ก็กลับมาสนองท่านรวดเร็วจนไม่ทันได้ตั้งตัว “นั่งด่าลายเอ๋ย ขอบใจเอ็งมากนะ ที่มาทวงแต่เนิ่น ๆ อย่างนี้ เป็นอันว่าข้าใช้เอ็งแล้ว หมดหนี้หมดสินกันเสียที ซาดิหน้าข้าจะไม่เกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว” ท่านรำพึงกับตัวเอง

อันที่จริง ท่านมีคาถา “ดับพิษร้อน” เพียงแต่สัจจจิตว่าคาถาแล้วเป่าพรวดลงไปตรงบริเวณที่เป็นอาการปวดแสบปวดร้อนก็จะหายไปทันที แต่ท่านไม่ยอมทำเช่นนั้น เพราะจะเป็นการเอาเปรียบนั่งด่าลายเกินไป มันทุกข์ทรมานแค่ไหนนานเพียงไร ท่านก็ควร จะ “ใช้คืน” ในอัตราที่เท่าเทียมกันแม้จะได้แผ่เมตตาให้มันไปแล้วเมื่อตอนเช้าก็ตาม

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงหยิบ “ชา” ใส่ถ้วยกระเบื้อง แล้วเทน้ำร้อนลงไป โชคยังดีที่กระติกไม่แตก แล้วก็ยังมีน้ำร้อนเหลืออยู่อีกตั้งเกือบครึ่ง ไม่มีเหตุผลอะไรที่มันจะระเบิด นอกจากว่า ต้องการให้ท่านชดใช้กรรม กรรมที่ทำกับนังตำลายโดยมิได้มีเจตนาแม้สักนิด!

ภิกษุสูงวัยยกถ้วยชาขึ้นดื่ม รสขมและเผื่อนของต้นไต้ใบช่วยให้ท่านลืมความปวดแสบปวดร้อนที่ชาลงไต้บ้าง ท่านดื่ม “ชา” ชนิดนี้มาได้หลายปีแล้ว และก็รู้ว่า มันเป็นยารักษาโรคมะเร็งได้อย่างวิเศษที่สุด

แม้จะมีทุกขเวทนาที่บริเวณต้นขาทั้งสองข้าง แต่เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงยังคงนั่งเขียนหนังสือต่อไป กระทั่งไต้ยิบเสียงยามเคาะแผ่นเหล็กสองครั้ง จึงเตรียมตัวจำวัด

ภิกษุวัยห้าสิบเอนกายลงอย่างมีสติ ครั้นสี่ระฆังถึงหมอน จึงหลับตาลงช้า ๆ และแล้วภาพใบหน้าคมคายของอาจารย์สาว ผู้มีนามว่าภิกษุญากลับลอยวนเวียนอยู่ในห้วงมโนนึก “มันจะต้องมีอะไรผิดปกตีสักอย่าง”

ท่านรำพึงกับตัวเอง วันหนึ่ง ๆ ท่านรับแขกหลายสิบคน และก็เมตตาช่วยเหลือเขาไปตามกำลังความสามารถ ช่วยแล้วก็แล้ว ไม่เคยเก็บปัญหาของใคร มาติดต่อเป็นการบ้าน เรื่องที่จะนึกโปรดปรานผู้หนึ่งผู้ใดเป็นพิเศษไม่เคยมี บางคนเห็นกันครั้งเดียวก็ไม่เคยเห็นกันอีก หรือบางคนแม้จะเห็นอีก ท่านก็จำไม่ได้เสียแล้ว เพราะเดือนหนึ่ง ๆ ปีหนึ่ง ๆ คนเข้าวัดเป็นพัน ๆ แต่เหตุใดภาพของอาจารย์คนนั้นจึงมาปรากฏในใจท่าน คงจะต้องมีความผูกพันเกี่ยวข้องกันมาอย่างแน่นนอน

“อย่างกระนั้นเลย เราควรจะให้ “เห็นหนอ ช่วยตรวจสอบดู” แล้ว “เห็นหนอ” ก็ทำหน้าที่อย่างแคล่วคล่องว่องไวด้วยการรำลึกนึกย้อนกลับไปยังอดีต...ถอยจากชาติปัจจุบันไป ๓ ชาติ

เวลานั้น ท่านเกิดเป็นสะเก็กเขา ต้องถูกแม่ผัวกลั่นแกล้งทุกวันจนหาความสุขไม่ได้ แล้วท่านก็มีลูกสาวถึง ๔ คน แม่ผัวอยากได้หลานผู้ชายก็หาเรื่องใส่ร้ายป้ายสี นางยุยงลูกชายว่า ท่านเป็นหญิงกาลกิณี จึงไม่สามารถมีลูกผู้ชายได้ แรก ๆ สามิท่านไม่เชื่อ ครั้นเมื่อถูกมารดายุยงหนักเข้าก็ชักจะหวั่นไหว บังเอิญท่านตั้งท้องลูกคนที่ ๕ แม่ผัวก็ตราหน้าว่าต้องเป็นลูกสาวอีก

ครั้นถ้วนกำหนดทศมาส ท่านคลอดลูกออกมาเป็นชาย แม่ผัวดีใจสุดขีดถึงกับช็อคตายไป ท่านจึงถือว่า ลูกชายนำโชคมาให้ ช่างโชคดีที่แม่ผัวตายเสียได้!

จากชาติลูกสะเก็ก ก็ไปเกิดเป็นแม่ทัพเอกสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย จากชาติแม่ทัพก็มาเกิดเป็นลูกชายของผิวเมียคนหนึ่ง ซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ได้ตก

น้ำตายเมื่ออายุยังไม่ครบ ๔ ขวบ ขณะนั้นมีน้องชายอายุสองขวบ และมาในชาตินี้น้องชายคนนั้นมาเกิดเป็นพระบัวเหี่ยว

ส่วนลูกคนที่ ๕ ในชาติที่ท่านเป็นสะใภ้เขา นั้น มาเกิดเป็นอาจารย์กวีศรียา เห็นการเวียนว่ายววนอยู่ในวัฏสงสารแล้วท่านก็นึกท้อแท้และเบื่อหน่าย ไม่ปรารถนาจะเกิดอีก แม้แต่ชาติเดียว

เมื่อภพยนตร์แห่งภพชาติฉายจบลง เจ้าอวาสวัตปามะม่วงจึงได้คำตอบว่า เหตุใดภาพของอาจารย์สาวจึงลอยวนเวียนอยู่ในห้องมโนนึก สมภารวัยห้าสิบ รำพึงกับตัวเองว่า “โธ่เอ๊ย ไอ้หนูลูกแม่ ที่แม่เกิดเป็นผู้หญิง เอ็งกลับเกิดเป็นผู้ชาย แต่พ่อแม่มาเกิดเป็นผู้ชาย เอ็งก็มากลายเป็นผู้หญิงเสียนี้ อหิงจัง ะตะสังขารา” ได้คำตอบเป็นที่พอใจแล้ว เจ้าอวาสวัตปามะม่วงก็เข้าสู่ห้วงนิทรารมณ และพร้อมที่จะตื่นขึ้นมาทำความเพียรในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า

ฉันท้าเสร็จ ท่านพระครูก็ลงรับแขก สายไสพาลูกชายมานั่งรอคิวแต่เช้า เห็นหน้าเด็กหนุ่มแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิก็รู้ได้ทันทีว่า เด็กคนนี้จะไปได้ดิบได้ดีในภายภาคหน้า แต่ที่เกรงอยู่ขณะนี้ก็เพื่อจะเปิดโอกาสให้ท่านได้ใช้หนี้ค่ากัวยเตี้ยวนั่นเอง

“ลูกชายท่าทางดีนี่นา ไม่เกะรอก” ท่านพูดให้กำลังใจทั้งพ่อและลูก

“ไม่เกะยังงั้นละครับหลวงพ่อก็มันไม่ยอมเรียนหนังสือ” คนเป็นพ่อแย้ง ใจชื้นขึ้นมานิดหนึ่งเมื่อได้ยินว่าลูกชายท่าทางดี

“ต่อไปก็เรียน เชื้อสิ มาบวชวัดนี้แล้วออกไปดีทุกคน อาตมาดูหน้าขาแล้ว ไม่ใช่คนเกรงอะไร ถ้าแกจริงปานนี้ติดยาเสพติดเรียบร้อยไปแล้ว จริงไหมไอ้หนู” ท่านถามคนอายุสิบแปด

“ก็ไม่แน่หรอกครับหลวงปู่ ตอนนี้ยังไม่ติด ต่อไปอาจจะติดก็ได้” คนอายุสิบแปดว่า ด้วยเจตนาจะแกล้งคนเป็นพ่อ

“อย่างนาไอ้หนูนา ชีนเอ็งทำยั้งงั้นก็เท่ากับตกนรกทั้งเป็นเชียวนา แล้วใคร ๆ ก็ช่วยเอ็งไม่ได้ เชื้อหลวงปู่เหอะ”

“ตกลงหลวงพ่อก็จะให้มันบวชเมื่อไหร่ครับ” นายไสถาม ใจแป้วเมื่อฟังคำของคนเป็นลูก

“อีกสามวัน ระหว่างนี้จะให้พระมหาบุญท่านช่วยสอนช่วยฝึกไปก่อน ไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย”

“แล้วผ้าไตรละครับ จะให้ผมซื้อมา หรือว่าจะเอาเงินให้หลวงปู่ไปซื้อ”

“ไม่ต้องทั้งสองอย่าง อาตมาให้สมชายไปซื้อมาให้แล้ว โยมไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ไว้เป็นธุระของอาตมาเอง”

“ทำไมหลวงพ่อดีใจได้เมตตาผมกับลูกมากมายถึงปานนี้ ผมนึกไม่ถึงเลยจริง ๆ ว่าในประเทศไทยยังมีคนดี ๆ เช่นท่านหลงเหลืออยู่ ขอให้หลวงพ่อดีใจมีอายุยืนยาวนะครับ” นายใสให้ศีลให้พร

“อาตมาก็ตั้งใจว่าจะอยู่ไปจนกว่าจะตายนั้นแหละโยม” ท่านพระครูตอบยิ้ม ๆ แล้วถามเขาว่า

“อยากรู้ไหมว่า ทำไมอาตมาถึงต้องดีกับโยมเป็นพิเศษ”

“อยากครับ ทำไมหรือครับ”

“เขติบมาใกล้ ๆ อาตมาไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน มันเป็นเรื่องลับ” บรูษวัยหกลีบจึงคลานเข้าไปจนชิดอาสนะ ท่านเจ้าของกุฏิก็ลงมามีกระซิบที่ข้างหูเขาว่า

“รู้แล้วอย่าเที่ยวไปบอกใครนะ อาตมาต้องการใช้หนี้โยม หนี้ค่ากัวยเตี้ยว อาตมาขโมยเงินโยมมาซื้อกัวยเตี้ยวโยมกินทุกวัน แล้วจะช่วยอบรมลูกชายให้เป็นการใช้หนี้ ตกลงนะ ห้ามบอกใครนะ”

“ครับ ผมรับรองว่าจะไม่บอกใคร ถ้านั้นผมลาละครับ ผากไ้หนุมันด้วย แล้ววันบวชผมจะมาใหม่” นายใสกราบท่านพระครู แล้วหันไปสั่งลูกชายว่า “ไ้หนุ เอ็งเชื่อฟังหลวงปู่ท่านนะ ท่านใช้ให้ทำอะไรก็ทำ พ่อไปก่อนละ” คนเป็นพ่อลุกออกไปแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามคนเป็นลูกว่า

“ไ้หนุ เอ็งกินข้าวเข้ามาหรือยัง”

“ยังเลยครับหลวงปู่ พ่อแกล้งซะจนผมกินไม่ทัน” ไ้หนุวัยสิบแปดตอบ

“แล้วหิวหรือเปล่าล่ะ”

“หิวซีครับหลวงปู่ หิวจนไส้กิวแล้ว” ลูกชายนายใสว่า

“จั้นเตี้ยวให้เขาพาไปกินที่โรงครัว สมชายประเดี้ยวเธอพาไ้หนุไปกินข้าว แล้วเอาไปส่งให้พระมหาบุญ บอกช่วยจัดการให้หน่อย อีกสามวันเขาจะบวชเณร” ศิษย์วัดจึงจัดการตามที่ท่านสั่ง เขาเดินนำเด็กหนุ่มไปยังโรงครัว รอจนฝ่ายนั้นรับประทานอาหารอิ่มหน้าสำราญแล้วจึงพาไปหาพระมหาบุญ

สนทนาปราศรัยและแก้ไขปัญหาให้ญาติโยม จนถึงเวลาสัปดาห์ภาทิม ท่านเจ้าของกุฏิจึงบอกพวกเขาว่า

“อาตมาต้องขึ้นศาลาก่อนนะ ได้เวลาแล้ว ใครไม่รีบกลับก็ขอเชิญไปฟังพระสวด
ธรรมจักรที่ศาลานะ วันนี้คุณหญิงเขามาเลี้ยงเพล อาตมาเลยนิมนต์พระสงฆ์สวดธรรมจักร
เพื่อเป็นสิริมงคลเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง อาตมาไปละนะ ใครจะฟังก็ตามมา”
ท่านลุกจากอาสนะ จัดเครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อยแล้วเดินไปยังศาลา ญาติโยมหลายคนเดิน
ตามท่านไป บางคนก็กลับบ้านเพราะเสร็จธุระแล้ว

คุณหญิงและคณะมาถึงก่อนเวลาพระสวดเล็กน้อย คณะผู้ติดตามมีไม่มากเท่าครั้ง
ที่แล้ว คงเป็นเพราะรัฐมนตรีไม่ได้มาด้วยนั่นเอง

“เจริญพร คุณหญิงสบายดีหรือ” ท่านทักทาย

“สบายดีค่ะ” คุณหญิงตอบ

“ท่านรัฐมนตรีไม่มาด้วยหรือ”

“ท่านไปราชการที่จังหวัดเชียงใหม่ค่ะ”

“อ้าวยังไม่กลับอีกหรือ ไปนานจัง” ท่านนึกไปถึงสาวน้อยหน้าอ่อนที่คนเป็นรัฐมนตรี
เอาซ่อนไว้ในรถ มีม่านปิดมิดชิด หากท่านก็ยังอุตส่าห์ “เห็น”

หากถามเกี่ยวกับรัฐมนตรี คุณหญิงอาจจะรู้ระแคะระคาย ท่านจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

“วันนี้คุณหญิงอายุเท่าไรแล้ว”

“ห้าสิบห้าปีเต็มค่ะ” คนเป็นคุณหญิงตอบ พอดีกับได้เวลาพระสงฆ์เจริญพระพุทธ
มนต์ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงว่า

“ญาติโยมตั้งใจฟังพระเจริญพระพุทธมนต์นะ อย่าไปคุยกัน ผู้ใดได้ฟังพระสวด
ธรรมจักรถือว่าเป็นสิริมงคล บางคนฟังแล้วเกิดปัญญา แก้ปัญหาได้ก็มี” จากนั้น
พระสงฆ์ก็เริ่มเจริญพระพุทธมนต์ และสวดธรรมจักรตามลำดับ คุณหญิงและคณะตั้งอกตั้งใจ
ฟังเป็นอันดีเพราะต่างก็คิดว่าจะไม่ยอมให้เสียชื่อเหมือนคราวที่แล้ว

พิธีทำบุญเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง เสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาใกล้เที่ยง
พระภิกษุสามเณรกราบพระรัตนตรัยสามครั้งพร้อมกัน แล้วต่างแยกย้ายไปปฏิบัติกรรมฐาน
ยังกุฏิของตน แต่ท่านพระครูยังไม่ลุกไปไหน

“ขอเชิญญาติโยมรับประทานอาหารกันให้อิ่มหน้าสำราญเสียก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากัน
ทีหลัง” ท่านเชื้อเชิญบรรดาผู้มาร่วมพิธี

แม้ซีเจียนรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็คลานเข้ามานั่งตรงหน้าท่านพระครู กราบท่าน
สามครั้งแล้วรายงานว่

“หลวงพ่อกับ เมื่อคืนฉันพยายามนั่งหลับม้วนม้วนเกือบทั้งคืน แต่ไม่ได้หลับได้นอนเลยจ๊ะ”

“เขาเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นเพชรแล้ว แม่ชีไม่รู้หรือหรือ”

“ทราบจ๊ะ แต่ฉันมันติดเรียกชื่อเดิม ปากมันเคยจ๊ะ”

“เขาเป็นยังไงล่ะ ไหนลองเล่าไปซิ”

“คือตอนหัวค่ำ เขาก็ปฏิบัติกรรมฐานตามปกติ พอตกตีก็เขาบอกว่าปวดที่ถัน ฉันก็ให้เขาอดทน เขาก็แข็งใจทน แล้วก็ไม้อาละวาดเหมือนก่อน พอปวดหนัก ๆ เข้า เขาเลยร้องไห้เสร็จแล้วแผลมันแตกจะหลวงพ่อกับ ทั้งหนองทั้งหนองไหลออกมาแหละ ๆ จากปากแผล หนองตัวทำนิ้วก้อยฉันเลย ฉันก็เอากระโถนมารอง โอ้โฮ เต็มกระโถนเลย กลิ่นก็เหม็น ฉันก็กำหนด “กลิ่นหนอ กลิ่นหนอ” พอหนองหยุดไหล ฉันก็รินยาให้ดื่ม เขาก็ดื่มแล้วก็หลับไปเลย เข้ามาก็หายเป็นปกติ แผลก็หาย แต่เขายังเพสียง ลูกไม่ขึ้น”

“เขาหมดกรรมแล้ว เตียวช่วยไปบอกว่า อาตมาขออนุโมทนาด้วย อีกห้าหกวันก็ให้กลับไปอยู่บ้านได้ แต่ถ้าเขายังอยากจะอยู่ต่อก็ตามใจเขา”

“จ๊ะ แล้วฉันจะบอกเขาให้” เสร็จธุระแล้ว แม่ชีก็กราบสามครั้งแล้วคลานออกมา คุณหญิงคลานเข้าไปแทน

“คุณหญิงอิมเร็วจัง กับข้าวไม่อร่อยหรือไง” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม

“อร่อยมากค่ะหลวงพ่อกับ แต่ดิฉันปลื้มอกปลื้มใจเสียจนทานไม่ลง”

“ไม่ใช่เพราะท่านรัฐมนตรีไม่มา ก็เลยทานไม่ลงนะ” ท่านสัพยอก

“ก็คงมีส่วนค่ะ” คุณหญิงยอมรับ แล้วพูดต่ออีกว่า

“ทุกที่เคยไปไหนมาไหนด้วยกัน เพิ่งจะครั้งนี้แหละค่ะที่ท่านติดราชการมาไม่ได้” ฟังคนเป็นคุณหญิงพูดแล้วท่านพระครูให้รู้สึกสงสาร เพราะท่านรู้ว่าคุณหญิงไม่รู้ คุณหญิงไม่รู้หรือว่า “ราชการ” ของผู้เป็นสามีนั่นคืออะไร นายขุนทองคลานเข้ามาหนึ่งใกล้ ๆ คุณหญิงอยากจะดูเครื่องเพชรให้เต็มตาเพราะเห็นเม็ดเบ้ง ๆ ทั้งนั้น

“ขอประทานโทษ คุณหญิงมีบุตรกี่คน” ท่านสมภารเปลี่ยนเรื่องถามเมื่อเห็น “คนปากโป้ง” เข้ามาร่วมวง

“สองค่ะ หญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง กำลังเรียนอยู่เมืองนอกทั้งคู่”

“อีกหน่อยก็คงจะมีตัวเล็ก ๆ มาให้อุ้มอีกนะฮะ” คนปากโป้งว่า

“โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว ฉันแก่เกินไปแล้ว มีไม่ได้แล้ว” คนเป็นคุณหญิงรีบปฏิเสธ

“คุณหญิงมีไม่ได้ แต่ท่านรัฐมนตรียังมีได้นี่อะ”

“หา เธอว่าอะไรนะ” คุณหญิงจุกใจกับคำพูดของชายหนุ่ม

“ขุนทอง” ท่านพระครูเรียกชื่อหลานชาย นายขุนทองมองหน้าหลวงลุงก็เห็นท่านขยิบขยิบตา แต่เข้าไม่เข้าใจจึง “พล่าม” ต่อ

“จริง ๆ นะอะคุณหญิง หนูเห็นกะตาเลย”

“ขุนทอง” คราวนี้ท่านพระครูถอดแว่นออก เพราะคิดว่าหลานชาย คงไม่เห็นตอนท่านขยิบตา

“อ้าว หลวงลุงหลับตาปริบ ๆ เป็นอะไรหรือเปล่า หรือว่าจะเป็นลมเดี๋ยวนะ หนูจะไปชงยาหอมมาให้” พูดจบก็กุกูกุ้ออกไป

“หมายความว่ายังไงคะหลวงพ่อ” คุณหญิงหันมา “เล่นงาน” ท่านสมภารแทน

“ไม่มีอะไรหรอกคุณหญิง เจ้าหมอนี่มันธาตุไม่ค่อยจะดี เลยพูดจาเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหน่อย ไม่มีอะไรหรอก”

“แต่ดิฉันว่า มันจะต้องมีอะไร หลวงพ่ออย่าปิดดิฉันเลยคะ” คนเป็นคุณหญิงพูดเสียงดังกว่าปกติ จนทำให้คนที่กำลังรับประทานอาหารกันอยู่หันมามอง

“เบา ๆ หน่อยคุณหญิง อาตมาขอร้องเถอะนะ วันนี้ก็เป็นวันมงคลของคุณหญิง จึงควรที่จะต้องทำจิตใจให้ผ่องใสเบิกบาน อะไรที่ไม่ดีไม่งาม ไม่ต้องเก็บเอามาคิด นะคุณหญิงนะ” ท่านพระครูพูดเตือนสติคนเป็นคุณหญิง คิดว่าเสร็จงานนี้แล้ว จะต้องพิจารณาโทษพ่อหลานชายตัวดีสักหน่อย โทษฐานที่นำความลับของผู้อื่นมาเปิดเผย

“ดิฉันขอโทษคะ เอาเถอะเมื่อหลวงพ่อไม่ให้คิด ดิฉันก็จะพยายามไม่คิด” ปากพูดอย่างนี้ หากใจนั้นคิดว่าเสร็จงานนี้แล้วจะต้อง “สัมภาษณ์” พ่อหนุ่มท่าทางกระตุ้งกระตั้งคนนั้นให้รู้ความจริงให้จงได้

นายขุนทองประคองถาดใบเล็กมีถ้วยกระเบื้องใส่ยาลมซึ่งละลายเรียบร้อยแล้ว มาประเคนท่านพระครู ปากก็ว่า

“หลวงลุงฉันยามน้อย จะได้รู้สึกดีขึ้น” สมภารวัยห้าสิบจึงจำต้องรับถ้วยยาขึ้นมาดื่ม เพื่อไม่ให้คนเป็นคุณหญิงสงสัย ท่านพูดเบาๆ ให้หลานชายได้ยินแต่ผู้เดียวว่า “ความรู้สึกของข้าคงจะดีขึ้น ถ้าเอ็งไปให้พันหูพันตาข้า ไปเลย ไปเฝ้ากุฎิแทนสมชาย แล้วให้เขามาแทนเอ็งที่นี้” หลานชายทำตามคำสั่งผู้เป็นหลวงลุง เขาหายไปสักพัก นายสมชายก็ขึ้นมาบนศาลา ชายหนุ่มยกมือไหว้คุณหญิงแล้วมิได้พูดว่าอะไร ใจนั้นอยากจะ

ถามว่าทำไมท่านรัฐมนตรีจึงไม่มาด้วย แต่ก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องอะไรของตน ท่านจะมาหรือไม่ มา มันก็ไม่ใช่งานอะไรของเขา

เมื่อรับประทานอาหารกันเสร็จสรรพแล้ว คณะของคุณหญิงก็ค่อย ๆ ทอยกันมา นั่งสนทนากับท่านพระครู คุณหญิงจึงถือโอกาสลุกออกมาทำที่ว่าจะไปห้องสุขา ครั้นพ้นสายตาเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงแล้ว เธอก็เดินไปที่กุฏิ มีคนมารอพบท่านพระครูหลายคน เธอก็จึงกวักมือเรียกนายขุนทองมาหา

“คุณหญิงมีอะไรจะใช้หนูหรืออะ” เขาถาม คุณหญิงยังไม่ตอบ เธอเปิดกระเป๋าถือหยิบธนบัตรสีแดงออกมาจากกระเป๋าเสื้อสามใบ ส่งให้ชายหนุ่ม

“เอาไว้ซื้ออะไรที่เธออยากจะทำ” คุณหญิงว่า

หากเป็นนายสมชายจะต้องปฏิเสธ แต่นายขุนทองไม่ใช่ นายสมชาย ชายหนุ่มรีบยกมือไหว้ พร้อมกล่าวคำขอบคุณ ใจนั้นกระหึ่มยิ้มย่อง “คราวนี้ขุนทองมีเงินตัดผมกะซื้อรองเท้าส้นสูงแล้ว”

ให้สินบนเรียบร้อยแล้ว คุณหญิงจึงเริ่มเรื่อง นายขุนทองกลัวใครจะมาได้ยิน จึงชวนไปคุยกันที่ศาลาท่าน้ำ แล้วเขาก็เล่าให้คุณหญิงฟังทุกอย่างทุกประการ เหมือนจะให้คุ้มกับค่าเงินค่าจ้างสามร้อยบาทที่คุณหญิงให้! คนเล่าเล่าจบ คนฟังก็เข้าอ่อน มือไม่อ่อน รู้สึกเหมือนใจจะขาดเสียให้ได้ เธอร้องไห้คร่ำครวญพร้อมกันตาคนเป็นสามี

“อ้อ ๆ ใจแค้นใจแค้น ทรยศจนได้ ใจงู้เห่า เลี้ยงไม่เชื่อง กูอุตส่าห์ช่วยมันวิ่งเต้น เข้าหาผู้หลักผู้ใหญ่ กูก็ทำ กว่าจะได้ขึ้นเป็นรัฐมนตรี กูลำบากจนเลือดตาแทบกระเด็น พอได้ดิบได้ดีมีงี้ก็มาทรยศ ใจแค้นใจแค้น”

นายขุนทองรู้สึกเสียใจที่ทำให้คนเป็นคุณหญิงต้องร้องไห้ และคนเป็นรัฐมนตรีต้องถูกตำ ไม่รู้ที่จะแก้ตัวอย่างไร จึงส่งเงินสามร้อยบาทคืนให้คุณหญิงเป็นการไถ่โทษ คิดว่ายังไงเสียเธอคงไม่ยอมรับคืน แต่ก็ผิดคาด เพราะคนเป็นคุณหญิงเอื้อมมือมากระซอกเงินนั้นไปใส่กระเป๋าของตน ได้เงินคืนแล้วก็ยังไม่หยุดร้องไห้ นายขุนทองจึงปลอบว่า “คุณหญิงอย่าคิดอะไรมากเลยอะ อีกหน่อยเขาก็เลิกกัน ผู้หญิงที่ไหนเขาจะโง่เอาคนจนเข้าโลงมาทำศพ”

“อ้อ นี่มีงี้ว่ากูหรือ มีงี้ว่ากูโง่หรือ” เธอแหงนหน้า นายขุนทองตกใจจนอ้าปากค้าง นึกสมน้ำหน้าตัวเองที่อยู่ดีไม่ว่าดี คนเป็นคุณหญิงยังคงรำพันต่อไปว่า

“อ้อ ๆ กว่ามันจะเลิกกัน กูก็หมดตัวพอดี นี่เงินทองได้มา คงเอาไปบำรุงบำเรออีนั่นหมด คอยดูนะ กูจะต้องสืบให้รู้จนได้ จะถลกหนังมันเอาเกลือทาเชียวละ”

คำคืนนั้น เมื่ออาคันตุกะกลับไปหมดแล้ว ท่านพระครูจึงเรียกตัวนายขุนทองมา ชักฟอก

เอ็งนี่มันแยมมากนะเจ้าขุนทอง มีอย่างที่ไหน ไปพูดให้ผิวเมียเขาแตกกัน ระวัง จะตกนรก คราวหน้าคราวหลังอย่าทำอย่างนี้อีก ได้ยินไหม ข้าอุตส่าห์ถอดแวนขยับตา ให้ เอ็งก็ยังไม่รู้เรื่อง ยังดีนะที่ข้าไหวทัน จึงใช้ให้เอ็งมาเฝ้ากุฏิแทนเจ้าสมชาย ไม่งั้นความลับ แดกแน่ ๆ” นายขุนทองร้องไห้โฮ ๆ ออกมา จนท่านพระครูตกใจ

“อะไร ว่าแค่นี้ก็ต้องร้องไห้ เกิดจะมีคุณธรรมสูงขึ้นมาเดี๋ยวนี้หรือไง” ท่านประชด

“มันไม่แค่นี้ซีอะหลวลง มันไม่แค่นี้” คนพูดร้องไห้สะอึกสะอื้น

“แล้วมันแค่นี้ล่ะ”

“มันหมดเปลือกเลยอะ หนูแอบเล่าให้คุณหญิงฟังหมดเปลือกเลย เขาจ้างหนูสามร้อย พอเล่าจบเขาก็เอาเงินคืน กร๊าด!

มีต่อ.....๗๑